

השדים הקטנים של האהבה

מאת: לאו שה

מסינית: עופר ולדמן

אף פעם לא ראיתי את לִינְג שמה כל כך, ההתנהגות שלה כמעט שיכלה לגרום לבנאדם לחשוד, אם לא לפחד. היא המהמה לה שיר ללא מילים, שהלך והצטבר כמו חור בשן, כאילו יכלה לשיר אותו לנצח, ולנצח היה ממשיך וצומח, ידה אחזה במשענת הכסא כאילו רצתה לעמוד, אך התנועה העדינה של קצות אצבעותיה על הרצפה, שנדמו כאילו הציפיה גרמה לשיר שהמציאה להצמיח קצב, השכיחה ממנה שרצתה לעמוד. בכל מקרה עיניה הביטו בתקרה, כאילו יש שם איזה ורד נדיר. אזניה כאילו הקשיבו לצליל הדק של התפשטות הסומק על פניה. היא באמת שמחה עד כדי פיזור נפש. לפתע קפצה, חיכה לעצמה, קיפצה שלושה צעדים והסתובבה כמה סיבובים, מתנשפת בכוונה, ופיה נפתח בצחוק. שיערה נפל על עינה הימנית, והיא העיפה אותו בתנועה גמישה של הצוואר, שילבה את ידיה על ראשה, ושוב הביטה על הורד הלא-קיים בתקרה.

"לִינְג!" קראתי לה.

מבטה כאילו חזר מן השמיים לעולם בני האדם, וכאשר נתקל בי עבר בו רעד קל, והוא שוטט לו על אזני ושפתי.

"מה את כזאת שמחה?" אמרתי בטון מתגרה – כי שאלה זאת לא היתה.

"תנחש", היתה זו תשובתה הנצחית של לִינְג, ובעיקר החצי "ת" בהתחלה שנשמעה כמו נקישת שתי פנינים, אחת גדולה ואחת קטנה.

"מי יכול לנחש איזה מעללים שומרת כלבלבית כמוך בבטון!" הסימן קריאה שנבע מהחיוך שלי עיקר את המשפט מן הנימה המחייבת.

"מסריחוני! אני ארביץ לך!" כשִלְיָג היתה שמחה, "מסריחון" היה הופך ל"מסריחוני".

"מה את משנה נושא, תספרי לי כבר!"

"לא מספרת לך, לא מספרת, לא מספרת!" היא עדיין צחקה, אבל חוששתני שהצחוק היה רק בשבילי, כי הוא לאט לאט הפסיק להיות אמיתי.

אם אני לא אשאל שוב, בטח תוך שלוש דקות יתחילו הדמעות. אם אני כן אשאל לא בהכרח יהיו שלוש דקות לפני שהדמעות יתחילו לזרום. אסור להתעכב יותר מדי, דקה אחת של קור רוח והעולם יהפוך לאוקיינוס של קרח. צריך תכנית מהר, אבל זה ממש לא פשוט. בחיי האהבה יש כל כך הרבה זחלים קטנים שמכל אחד מהם אתה לא תדע אם לצחוק או לבכות. ובכל יום הם מגיעים לפחות כמה פעמים.

"אוצר שלי, בואי ספרי לי!" כן, אני יודע. יצא קצת פחדני.

היא רצה אלי בחיוך, וידיה אחזו במשענת כסא הנצרים שלי.

"לספר לך?"

"אהובתי!"

"אחותי באה עוד מעט."

לבי החסיר פעימה.

"ביקור של יינג זאת כזאת סיבה לשמוח? גם שבת שעברה היא עברה כאן. אבל זה היה סיפור אחר לגמרי." בשיחותיהם של אוהבים הרבה פעמים יש גם שדים קטנים, שנקראים "חשדות".

פניה של ליינג, אפשר להגיד ששוב האדימו, העלבון שלי היה רק השתעשעות במריבת אוהבים. אך כשהצבע האדום עזב את פניה ידעתי שצפוי יום סגרירי!

"יא אנטי-חברתי!" ירתה.

"יינג באה עם האיש ההוא?" גם אני הרעמתי.

"לא מקשיבה לך, לא מקשיבה!" כן, ניחשתי נכון.

אם מדובר בידיד ישן – גם אם הייתי רואה רגש חיבה לא הייתי מקדיש לכך מחשבה רבה. אבל ברגע שזה – בואו נדבר בכנות – אהוב ישן, איזה קשר יכול להיות כאן? לא יכול, פשוט לא יכול! אבל כשהיא כל כך שמחה? השמיים קדרו אף יותר.

לינג ישיבה שוב בכסא השחור שלה. ועם המנגנון שפיתחה יצרה לה שיר, אבל לא היתה לו שום משמעות של שיר.

אני והיא לא דיברנו מילה, ורק בליבנו דיברנו דברים אפלים. הברקים והרעמים פסקו לזמן מה, אך המבול התקרב. אף אחד לא מסכים לשוב לסיסמאות הפסקת אש שהיו מקודם, במלחמות, בגלל שהיחסים נחלשים, קשה להתפשר. משפחה צריכה ילד, או כלבלב, או חתלתול. אחרת גם אם הם זוג מלאכים, שנמצאים ביחד זמן רב, ברגע שינסו לזרוק כמה משפטים, תשתנה לפתע מנגינת האהבה. צריך ללכת לאמץ חתלתול, זממתי לי. ואז בטוח לא יהיה שוב כעס, אבל "אני" גם לא יכול להיכנע שוב ראשון. טוב, אז אני מתכנן לאמץ חתלתול. הוא יהיה כולו לבן, עם רגליים קצרות, וגוף ארוך, ושתי אזניים קטנות כשני שערי כותנה קטנטנים. הכדורון הקטנטן הזה בטוח יוכל להפחית את ההתנגשויות שלנו. בטוח! אבל אז קלטתי, האם האוצר הקטן לא יגרום למריבות חדשות? גירושים נראים די פשוטים ליד אימוץ של חתלתול. אבל אלו דברים חסרי שחר, לא ייתכן שאני אעלה גירושין על הפרק! מה היה עושה איש המעלה? כנראה שאיש המעלה לא היה שת ליבו למחיר; מוחל על כבודו; אבל אני לא יכול להכנע לה כמו קודם; אני חייב לחייך בליבי; או לתכנן אימוץ חתלתול!

כשיינג תבוא, במחילה מכבודה, תשמש חתלתול לבן. לא משנה כמה גיסה היא טובה, כשהיא נתקלת בחיכוך בין בני זוג, שולי ככל שיהיה, תמיד היא תתייצב לצד האשה. וזה נכון במיוחד לאחיות הקטנות של האישה, כמו יינג, שמאחר שהן אוהבות את הגבר הראשון שלה, אינן יכולות להתאפק מלברור את חסרונותיו של הגיס, כדי להוסיף לה עוד כמה מעלות של נסיד החלומות. אבל לי היה פתרון, ולא היה אכפת לי אם הן יריבו או לא. אני אעביר את ליינג וליינג ואצא לטייל. את השיחות שלהן מאחורי הגב שלי לא אוכל לשמוע והן לא יוכלו להטריד אותי, שיגידו מה שירצו. ככה תהיה יינג לחתול לבן.

כשיינג הגיעה לדלת, הכובע כבר היה אצלי ביד. לא יכולתי שלא להתענג על זריזותי, אם הייתי רוצה להיות קוסם גדול, היה לי סיכוי. וחוף מזה, עם קוי הצחוק שעל פני היה אפשר לחשוב שיינג היא תרופה נגד דיכאון.

"אתה יוצא, קומוניסט?" היה שמץ של חוסר כבוד בהתיצבותה של יינג מולי – ולצד יקירתה משכבר הימים.

"הולך לבקר חבר, לשבת קצת, אני אחטוף משהו לאכול בערב." קולי יצא בעקבותי מן הדירה, מדגיש הומור רגשני מהרגיל.

כשיצאתי לרחוב, מהירותי נבלמה, כאילו חשבתי לשוב הביתה. למה יינג באה לבד, ולא עם הבחור ההוא? האם הוא מחכה ברחוב ומחכה שהדברים יצאו לאור? קצת עלוב, לא? ואיך אדע שלינג לא מציעה בי מהעיניית של הדלת? יאללה לך, אל תעשה מעצמך צחוק! אבל אז ראיתי דוור אחד, שצבע מדוי נתן לי הרגשה חמוצה.

מראש לא רציתי ללכת לבקר חבר. אז לאן הלכתי? נסתובב קצת ונגלה. יש לא מעט נשים ברחוב, כאילו הגברים לא יצאו לרחוב היום. בנוסף, הנשים שפוגשים היום כל כך יפות, ולמרות שאני לא משווה אותן עם לִינְג, עדיין נראה שהעירו בליבי, כבדרך אגב, הדים לדבר יפים שנעשו עמומים. יופיין גרם לי לחשוב על איזה אדם אני נראה בעיניו, וקו המחשבה הזה החזיר אותי שוב לִינְג, האם היא מעריצה אותי? האם היא אוהבת אותי אהבת אמת? אהבה של הערצה היא כזו של הקרבה עצמית, אהבה מבלי לחשוב היא אהבת אמת, ומהי אהבתה של לִינְג? בחנתי את עצמי בחלון ראוה של חנות, ולא ראיתי שום דבר שאינו יכול לזכות באהבת אישה. לִינְג קראה לי קומוניסט, אולי זיפי הזקן שלי היו ארוכים מדי, אולי זה היה בגלל שאני טוב בויכוחים? אבל לפני שהתחננו לִינְג היתה אומרת ש"אם כך" היא אוהבת לשמוע אותי מדבר. אולי אוזניה כעת שונות ממה שהיו? לא יודע.

צריך לחזור, מבעד לחלון הראווה הבטתי בשעון, ואחר כך הבטתי בשעון היד שלי, ככה זה הרגיש שאני מעביר את הזמן, וגם שימש לשרוף חצי ממנו. אבל הלכתי רק חצי שעה, לא טוב לחזור עכשיו, לא לוקח כל כך מעט זמן לבקר חבר. איש המעלה תמיד הולך עם השקרים שלו עד הסוף.

ממולי בא איש, כאילו החליט לבקש הכוונה דווקא ממני. בטח בפנים שלי היה משהו בולט במיוחד, כאילו ראוי להתנשא עליהן.

"שדרת נְאִנְדְּזָה היא בכיוון הזה?" הוא הצביע קדימה.

"בדיוק", חייכתי, בטח הדבר הבולט בפנים שלי זעק.

"אולי במקרה אתה יודע אם גרה בשדרת נְאִנְדְּזָה משפחת לִי, שתי אחיות?"

הדבר הבולט בפנים שלי קטן פלאים, "זה הבחור ההוא!" חשבתי לעצמי. ואז פניתי אליו: "בהחלט ייתכן, גם אני גר שם. שתי אחיות, נראות טוב, אופנתיות, עם הרבה חברים גברים?"

פניו של הבחור קדרו. הוא השמיע קול השתנקות. ואני בתוכי נהניתי כמו ממרק חמוץ-חריף, ולפתע החלו כפות ידי להזיע.

"תוכל לתת להן מכתב בשמי?"

"אין בעיה, בכיף."

"אתה בוודאי נפגש איתן הרבה, לא?"

"בחייד, אני נפגש איתן כל יום. אוהבות את התשומת הלב, שתי אלו." חייכתי מן ה"בחייד" שלי.

"פעם הן לא גרו בשדרת נְאִנְדְּזָה, אני זוכר ששלחתי להן מכתב, והכתובת לא היתה שדרת נְאִנְדְּזָה, איזה רחוב זה היה?"

"שדרת מקדש הבודהה הגדול, כולם מכירים את ההיסטוריה שלהן, כל פעם שהן עברו דירה זה הופיע בכמה מילים בחדשות המקומיות בעיתונות."

הוא שוב השתנק, זה נשמע כאילו שור חסם לו את האויר. "אם כך, תן להן את המכתב, ואמור להן שאני לא מעוניין לראות אותן שוב..."

"מעולה" חשבתי לעצמי.

"אין צורך שאמסור את שמי, ספר להן איך אני נראה והן יבינו. תודה!"

"העונג כולו שלי! אני אוודא שהמכתב יגיע ליעדו!" הושטתי יד ולחצתי את ידו. הבחור הזה הסיר מעלי רבע טון של כעס. הלכתי הביתה... לא הלכתי, עפתי.

נכנסתי לבית, והנצחון העלים לי לחלוטין את הקנאה מהלב, וכל שנותר היה שמחה, כל כך הרבה שמחה עד שבטעות כמעט נישקתי את גיסי. אבל עדיין עיכלתי את הסצינה ההיא מהרחוב, בינתיים נדכא אותן קצת.

"איך זה שהוא עדיין לא בא?" שאלה יינג את לינג בקול נמוך.

העמדתי פנים שלא שמעתי. וחשבתי לעצמי "הוא לא רוצה לראות אתך יותר!"

לינג הסתובבה ונעצרה, ומדי פעם הגניבה מבטים חטופים לעברי. העמדתי פנים שאני כותב מכתב.

"אמרת שהוא כאן, לא?.." שאלה לינג בקול נמוך.

"הוא היה כאן, נדמה היה שגם יינג מוטרדת, "חששתי שהוא ילך אל הדודה, אז כתבתי לו במכתב ששתינו גרות כאן. וגם לא סיפרתי לו שאת כבר נשואה."

הצחוק בליבי עלה על גדותיו.

"מעולם לא ראית אותו?"

"את יודעת שהוא מפחד מנשים, ובמיוחד מפחד לפגוש נשים נשואות." באוזני כאילו נשמעה אזעקה.

"ברגע אחד הוא נעלם לשמונה שנים, כששמעתי שהוא בא שמחתי כמו ציפור קטנה," אמרה לינג.

השתנקתי "מי?"

"בן דוד שלנו! שברח מהבית לשמונה שנים! אולי הוא יבוא עוד מעט, אתה יכול לתפוס מחסה כשהוא בא, הוא מאוד לא אוהב לפגוש קרובים!"

"למה לא אמרתן לי?" קולי רעד מעט.

"לא הלכת לבקר חבר? מאיפה היינו אמורות לדעת שתחזור כל כך מהר. בטח אם הייתי מסבירה לך לא היית מאמין לי. גברים כאלה מגעילים, וככה גם מה שהם חושבים!"

בסוף הבן-דוד שלהן לא בא.